

**בס"ד. שיחת יום ג' כ"ו כסלו ה'תשנ"ב.
לאחרי תפלת מנחה והדלקת נר ג' דחנוכה
— ל"תפארת זקנים לוי יצחק" ו"חכמות נשים" —**

בלתי מוגה

א. כשיהודים נפגשים יחדיו פותחים בברכת שלום — שלום לכאו"א מהם ולכולם יחדיו, לכל משפחה ומשפחה ולכל המשפחות יחדיו, ולכלל ישראל כולו — שבזה מתבטאת אהבת ישראל, אהבה לכל יהודי בגלל היותו יהודי (כיון שזוהי אחת המעלות הכי גדולות שבגללה צריכים לאהוב אותו ולבטא האהבה אליו בכל האופנים האפשריים), ובפרט כשיודעים גודל אהבת הקב"ה לכאו"א מישראל ולכל בני", שעי"ז ניתוסף עוד יותר באהבה דבנ"י בינם לבין עצמם¹.

ועוד והוא העיקר — שהנהגה דאהבת ישראל (שלום) נעשית הכנה קרובה ומתאימה להאחדות האמיתית דכל בני" ביציאתם מן הגלות אל הגאולה האמיתית והשלימה (כיון שמתבטלת סיבת הגלות מצד ההנהגה שאינה מתאימה לאהבת ישראל²), שבה מתגלית חזיבתו של הקב"ה לכאו"א מישראל ולכלל ישראל, שאף שברגע שלפנ"ז היו מפוזרים בכל קצוי תבל, מתקבצים כולם יחדיו, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"³, כמ"ש⁴ "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", "אוהזו בידיו ממש איש איש ממקומו"⁵, וברגע כמימרא, שבאותו רגע שמתחיל בו מסיים הקב"ה קיבוצם מכל קצוי תבל, ומביא אותם "עם ענני שמיא"⁶ (לפי האמצעים של הקב"ה בהעברת אנשים ממקום למקום באופן הכי מהיר והכי קל, ללא טירחא וקושי כלל) לארצנו הקדושה.

ב. ויש להוסיף, שהידיעה שאהבת ישראל היא ההכנה להגאולה פועלת הוספה באהבת ישראל, ובמילא, ניתוסף עוד יותר בקירוב וזירוז הגאולה:

כשיהודי יודע שהנהגתו באהבת ישראל היא הכנה להגאולה, אזי מוסיף עוד יותר בהנהגה דאהבת ישראל (לא רק בשביל טובת חבירו, אלא גם) בשביל טובת עצמו — כדי שעי"ז יצא מהגלות (הוא ומשפחתו וכל

1) ראה סה"ש קייץ ה'ש"ת ע' 3. "היום
 2) ראה יומא ט, ב.
 3) בא יו"ד, ט.
 4) ישעי' כו, יב.
 5) פרש"י נצבים ל, ג.
 6) דניאל ז, יג.

אלה שמרגיש אליהם קירבה יתירה) במהירות גדולה יותר, ועד תיכף ומיד ממש.

ועד"ז בנוגע לחיבתו של הקב"ה לבנ"י (הקשורה עם אהבת ישראל בינם לבין עצמם) — שניתוסף בזה (לא רק בשביל טובתם של ישראל, אלא גם) בשביל טובתו של הקב"ה בעצמו כביכול:

אמרו חז"ל "בכל מקום שגלו (ישראל) שכנה עמהם"⁷, "השכינה שרוי עם ישראל בצרת גלותם"⁸, כמ"ש⁹ "עמו אנכי בצרה".

ומודגש ביותר בחורבן בית המקדש בזמן הגלות — שכיון שבנ"י גלו מהבית שלהם, החריב הקב"ה את הבית שלו, עד שיחזרו בנ"י לבית שלהם, בארץ ישראל, ובירושלים עיר הקודש, ששייכת לכל בנ"י (שהרי נוסף על חלוקת הארץ ליי"ב חלקים כנגד י"ב השבטים, ולעתיד לבוא ליי"ג חלקים, כיון שיתוסף גם חלקו של שבט לוי¹⁰), ואז יחזור הקב"ה ויבנה בירושלים את ביתו, בית המקדש השלישי.

וכיון שיציאתו של הקב"ה מן הגלות תלוי ביציאתם של בנ"י מן הגלות — ממחר הקב"ה לגאול את בנ"י (לא רק מצד חיבתן של ישראל, אלא גם) כדי שעי"ז יצא בעצמו (כביכול) מן הגלות אל הגאולה.

ג. והדגשה מיוחדת בענין זה — בימי חנוכה:

ימי חנוכה הם ימים של אור ("ליכטיקע טעג"), מצד המצוה המיוחדת דימים אלה — מצות הדלקת נר חנוכה, ענין האור.

ומצות הדלקת נר חנוכה נקבעה לזכר הנס שעשה הקב"ה לישראל, נס השמן — "בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהי' מונח בחותמו של כהן גדול ולא הי' בו אלא להדליק יום אחד נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים"¹¹ (ובמשך זמן זה הספיקו להכין שמן טהור חדש¹²).

ובנס זה מודגשת גודל חיבתו של הקב"ה לבנ"י — כיון שמצד הדין היו יכולים להדליק המנורה גם בשמן בלתי טהור, אלא שרצה הקב"ה להראות חיבתן של ישראל ועשה להם נס שיוכלו להדליק המנורה בשמן טהור¹³.

ומזה מובן שימי חנוכה מסוגלים ביותר להתגלות חיבתו של הקב"ה לבנ"י לעשות להם נסים — ליחיד מישראל, למשפחה שלימה, לרבים מישראל,

(11) שבת כא, ב.

(12) חידושי הר"ן שם. ועוד.

(13) פני יהושע שם. ועוד.

(7) מגילה כט, א.

(8) תהלים צא, טו. וראה תענית טז, א.

(9) ב"ב קכב, א.

(10) מגילה כו, א. וש"נ.

ולכלל ישראל — החל מהנס האמיתי והעיקרי שכל ישראל צריכים לו, נס הגאולה, שהקב"ה מוציא את כל בני"מ מן הגלות, ומביא את כולם יחדיו אל האור של הגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא.

ובהתגלות חיבתן של הקב"ה לישראל שמתבטאת בנס הגאולה ניתוסף עוד יותר מצד הצורך בהגאולה גם בשביל הקב"ה בעצמו, כיון שהגאולה של הקב"ה תלוי בגאולתם של ישראל (כנ"ל ס"ב).

ד. ובימי חנוכה עצמם — מודגש הדבר במיוחד בנר שלישי דחנוכה שהדליקו זה-עתה בבית-הכנסת ובית-המדרש:

הדלקת נר חנוכה קשורה עם הדלקת הנרות בבית המקדש (כפי שאמרנו זה-עתה בתפלת מנחה: "והדליקו נרות בחצרות קדש"), כיון ש"בית המקדש" הוא מקור האור (והקדושה) לכל העולם כולו, ש"ממנו אורה יוצאה לעולם"¹⁴.

ומעין זה — בהדלקת הנרות בבית-הכנסת ובית-המדרש, "מקדש מעט"⁷, ובפרט בבית-הכנסת ובית-המדרש ובית מעשים טובים של רבינו נשיא דורנו¹⁵, שבו התפלל להקב"ה ולמד תורה ועשה מעשים טובים, ולימד לכל הבאים לביהכ"נ וביהמ"ד זה שגם הם (כאו"א לפי ענינו) יעשו כן וימשיכו בזה באופן ד"מוסיף והולך" (שלא להסתפק בהתפלה ולימוד התורה ונתינת הצדקה ביום שלפנ"ז, אלא להוסיף עוד יותר) — כהלימוד וההוראה מנרות חנוכה ש"יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך"¹¹, שמיום ליום מוסיפים עוד נר, כפי שהדליקו זה-עתה שלש נרות, אע"פ שאתמול הוסיפו כבר על הנר אחד דיום ראשון עי"ז שהדליקו שתי נרות.

ומעלה מיוחדת בנר שלישי דחנוכה — שרומז על האור השלישי שיאיר בביהמ"ק השלישי (לאחרי שתי מקדשות ש"מפני חטאינו" לא נשתמרו), "מקדש אדניי כוננו ידיך"¹⁶, "בנינא דקוב"ה"¹⁷, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"¹⁸, יחד עם הקב"ה, ויחד עם כל בני"מ, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובהר הקודש.

ה. ויהי רצון שתיכף ומיד תתקיים הבקשה שביקשנו זה-עתה בתפלת מנחה:

"את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח" — שצמיחתו וביאתו של דוד מלכא משיחא תהי' במהירות הכי גדולה ("מהרה"), ועד תיכף ומיד,

(16) בשלח טו, יז.

(14) ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.

(17) ראה זהר ח"א כח, א. ח"ג רכא, א.

(15) ראה קונטרס בענין בית רבינו שבבבל

(18) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

ס"ו ואילך (התוועדויות תשנ"ב ח"א ע' 421 ואילך).

"ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים" — "עינינו" דייקא, בעיניים שלנו, עיניים בריאות ושלמות, ועד כדי כך, שגם אלה שהיו זקוקים ל"משקפיים" או "זכוכית מגדלת" מקבלים לפתע עיניים בריאות בתכלית השלימות, ויכולים לקרוא כתב קטן (ועאכו"כ כתב גדול או רגיל), ועוד ועיקר, שרואים בעיניים בריאות ושלמות שתיכף ומיד בא משיח צדקנו,

ותיכף ומיד מדפיסים ידיעה זו ב"עיתונים"¹⁹ — כמנהג העולם בימינו אלה, שכשיש "חדשות" גדולות ומשמחות, לא ממתנינים להופעת העיתון בזמנו הרגיל, אלא מדפיסים "הוצאה מיוחדת" שבה מודיעים שזה-עתה התחדש דבר גדול שיש בו כדי לעורר התעניינות מיוחדת אצל כל קוראי העיתון, ובנדו"ד, ידיעה שנוגעת לכל בני" בכל קצוי תבל — שמשיח צדקנו בא, כלומר, לא רק שנמצא בדרך, וקרוב מאד לבית-הכנסת שבו נמצאים כולנו, אלא תיכף ומיד נפתחת הדלת של בית-הכנסת ובית-המדרש ובית מעשים טובים של רבינו נשיא דורנו ורואים את משיח צדקנו!...

ותיכף ומיד באים כל בני", יחד עם משיח צדקנו והקב"ה, "עם ענני שמיא" (העננים של הקב"ה), לארצנו הקדושה,

— כפי שהיא באופן של שלום ומנוחה, ללא מלחמות וללא קשיים ועניינים בלתי-מבורכים, כיון שמקבלת כל הברכות בשלימות, החל מגשמי ברכה (שכבר התחילו לרדת לאחר הפסק), שעל ידם נעשית צמיחת התבואה והפירות ד"ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון גו' זית שמן ודבש"²⁰, שבעת המינים שנשתבחה בהם ארץ ישראל —

ובארצנו הקדושה עצמה — לירושלים עיר הקודש, להר הקודש ולבית המקדש השלישי, ומדליקים שם נרות חנוכה (כפי ש"הדליקו נרות בחצרות קדשך"), וחוזרים ומנגנים "על נסיך ועל נפלאותיך ועל ישועותיך" על הנסים והנפלאות והישועות דגאולה האמיתית והשלימה בביהמ"ק השלישי.

ו. וכדי למהר ולזרו עוד יותר את הגאולה — יוסיפו בנתינת הצדקה, "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"²¹.

ולכן, יתנו לכאור"א מכם מטבע ושטר: מטבע — "מעות חנוכה", ושטר — לתת לצדקה.

והעיקר — שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה באופן ד"על נסיך ועל נפלאותיך ועל ישועותיך", ותיכף ומיד ממש.

(ואח"כ אמר:) כיון שאין כאן מטבעות, יתנו שתי שטרות של דולר: שטר אחד — "מעות חנוכה", ושטר אחד — לצדקה.

19) ראה ספר השיחות תורת שלום ע' 12. 21) ב"ב יו"ד, א. וראה תניא פל"ז.

20) עקב ח, ח.

והעיקר — שהולכים יחדיו לקבל פני משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.
[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן חבילות שטרות למארגנים שיחיו על מנת
לחלקם להנאספים שיחיו.

טרם צאתו התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "על נסידך".

